

[Steen Folke.]

har stabiliseret sig i nærheden af 150.000. Men den krise løses på ingen måde gennem disse indgreb. Regeringen satser på at lade lønarbejderne betale for kapitalismens krise. Lønningerne skal holdes nede, og erhvervslivet skal tilføres kapital gennem bedre afskrivningsregler, låne- og støtteordninger og mange andre ting. Men hvad skal denne kapital bruges til? Nye investeringer i hurtigere, større, effektivere maskiner, som ganske vist vil forbedre konkurrenceevnen, men som til gengæld vil føre til endnu større arbejdsløshed på bare lidt længere sigt. Krisen vil komme igen i større omfang, fordi den er uløseligt forbundet med samfundssystemet, med selve dette, at systemet er baseret på produktion for profit.

Regeringen undskylder sig også med, at der er borgerligt flertal i folketinget, men vi ved, at i denne situation tør de borgerlige partier ikke bruge deres flertal.

Endelig: den egentlige magt ligger ikke i folketinget, den ligger på arbejdspladserne. I det kapitalistiske samfund er det kapitalen, der styrer, men lønarbejderne er stærke, hvis de står solidarisk sammen og aktionerer.

Venstresocialisterne vil være med til at stemme imod dette indgreb, men det er ikke afgørende, hvordan vi stemmer herinde i folketinget. Indgrebets skæbne afhænger fuldstændig af reaktionen på arbejdspladserne.

Kurt Hansen (VS):

Jeg finder, der er anledning til at komme lidt nærmere ind på de tendenser, der i de seneste år er trådt tydeligere frem, men der er trods alt tale om nogle tendenser, der hele tiden har været til stede. Jeg tænker her på tendensen til den stærkere integrering af fagbevægelsen i statens og kapitalejernes interesse. Der er tale om alvorlige tendenser, tendenser, der nødvendigvis må følges med stor opmærksomhed på arbejdspladserne. Sidste år udtalte Thomas Nielsen, at om nogle år ville han muligvis dele kontor med arbejdsgivernes formand. Så langt er vi ikke kommet endnu, men bestræbelserne er til stede.

Min gruppes første ordfører i denne sag nævnte i sit indlæg en række eksempler på tidligere indgreb, og dem skal jeg ikke gen-

tage. Derimod er der grund til at konstatere LOs indsats i de overenskomstforhandlinger, den socialdemokratiske regering nu søger at stoppe. Den interesse for indkomstpoltiske løsninger, LO så ofte har fremført i det forgangne år, har givet sig udslag i en række aktiviteter for at forberede det indkomstpoltiske indgreb — jeg tænker her på propagandaen i den socialdemokratiske presse, de forskellige fagblade og på LOs ekstraordinære repræsentantskabsmøde, hvor der tales om at lægge samfundskononomiske rammer omkring overenskomstforhandlingerne.

Det viste sig at være muligt at komme igennem med en vis begrænsning af kravene. Det grundlag, der således fra visse fagforbunds og LOs side blev lagt for overenskomstforhandlingerne, må siges i sig selv at indeholde en indkomstpoltisk linje. Fagbevægelsens top har vist vilje til at imødekomme arbejdsgivernes krav om maksimalprofit. Overenskomstforhandlingerne har været et stort skuespil, hvor topforhandlingerne fra LO og fra en række fagforbund — det skal nødvendigvis og retfærdigvis siges, at der findes undtagelser — ikke har bestilt andet end at forberede det indkomstpoltiske indgreb. Kravene er blevet udvandet for at forhindre et for kraftigt oplæg, som dermed skulle skabe en bedre baggrund for aktivitet på arbejdspladserne.

Den rolle, som socialdemokratiet og dele af fagbevægelsens top har påtaget sig, er det i det væsentlige at arbejdspladserne tager stilling til. Ikke fordi man skal gøre sig store forhåbninger om at ændre denne praksis væsentligt, men mere for at få klarhed over, at der ikke gives store muligheder for at bruge de parlamentariske kanaler for at opnå reelle og varige goder for lønarbejderne.

Den regering, der hævder at varetage arbejdernes interesser, gør i stedet nøjagtigt det, kapitalisterne stiller krav om for at udskyde krisen — og jeg siger udskyde krisen. Der er på ingen måde tale om en løsning, men kun et oplæg til nye alvorlige overgreb, når kapitalen igen løber ind i en krise, og vi har efterhånden kraftigt belæg for, at det vil ske.

Det, arbejderne ude på arbejdspladserne må spørge sig selv om, er: hvor længe skal vi fortsætte med at fæste lid til, at vores pro-